

Анна Старко

Нові вірші

Базиліка

Це акт любові: незрівняний світ
Зливається із мрією навіки.
Сто тисяч літ, і ще сто тисяч літ
Відвідаю подвір'я базиліки.

Священний дім, він сповнений чудес!
Тремтить вогонь, не досягає стелі.
Під час містерій і пасхальних мес –
Тебе торкнусь, немов живої скелі.

Я не зайду, ніколи не зайду
У пишну залу, створену богами.
Не зможу свічку ніжно-золоту
Тримати довго грішними руками.

Бо все святе збудоване давно,
Тепер крихке, бурштинове, таємне...
Як зіткане із пролісків рядно –
Для ельфів і метеликів тотемне.

Далекий шум біблійних сторінок
Я чую, наче шепіт між рядками.
...А постаті невизнаних жінок
Крокують храмом за чоловіками.

Вершник

Так рветься час, мов сойчине крило,
Минають дні у просторі вагону.
Ми їдемо з кордону до кордону,
Втрачаючи і зброю, і сідло.

Бо час – це вершник в золотавих латах,
Години-коні рвуться уперед.
Вони не знають упряжі карет,
Не сплять, не залишаються в кімнатах.

Мій вершнику, я втратила шолом,
Мій зброєносець вдома залишився.
...Хоч думаю, що час не закінчився,
Бо він пливе за тріснутим вікном.

Хвилина, день... немає вже різниці,
Секунди, перетворені на рік.
Мій вершнику, ти перший чоловік,
А не Адам у боговій столиці.

Ковтни води і хліб переломи,
Бо зараз, знай, епоха споживання.
Життя – не біг, скоріше мандрування,
З весни до мармурової зими.

Каракатиця

Чорнило каракатиці, напевно,
Ще має смак солоної води.
Малюєш ним скульптури і сади
(Які ховаєш у столі – даремно!).

Чорнило – дивовижна рідина,
Це вічна зброя в світі перемоги.
Його, напевно, вигадали боги,
Щоб написати власні імена.

Слова – ніщо. Допоки на папері
Не з'явиться прихований рядок.
Література – тільки склад думок,
Цінніший за паризькі галереї.

Всі прославляють воду і жнива,
Всі дихати не можуть без озону.
...Але чорнилу завдяки жива,
Яке належить нам та Посейдону.

Афіна

Під скандування натовпу кохатись,
Не помічати тріщину карнизу.
Насправді, катастрофа може статись,
Коли раптово опинюсь поблизу.

Закохувати місто – і країни,
Екстаз буття, рухомі постаменти.
Повір мені, залишені руїни –
Це найкращі в світі компліменти.

Покласти руки прямо на коліна,
Лягти у крісло, підібгавши ноги, –
Ти неймовірна, стримана, всесильна,
Отримай насолоду перемоги.

Усі світи подібні на малюнок,
Сховай його, мов клаптик, у кишені.
Земля тобі – весільний мій дарунок,
І сонця, мов обручки золочені.

* * *

Твої обійми пахнуть виноградом,
Гарячим і порослим на піску.
Який приносить восени туску,
Мені, яка опікується садом.

Твої обійми – вічний механізм,
Такий чудний, що варто закохатись
(Римується на слово «цілуватись»),
Твої обійми – справжній гедонізм.

Твої обійми, мов сторінки книги,
Відкриті обережно навмання.
Я – наче галасливе немовля,
Що раптом забуває власні крики

В твоїх обіймах. Хочеться сто літ
Чи марити, чи просто засипати.
І бачити смарагдові Карпати,
І думати про зовсім інший світ.

